

Att fostras till forskare

My Hellsing, Stockholms universitet

Den akademiska banan liknar ett liv. ”Doktorvater” och ”Doktormutter” – handledare och läromästare – visst liknar de ofta de relationer vi hade (eller önskade att vi haft) med våra föräldrar. I den här texten utforskar jag analogin mellan forskarlivet och det liv som samtidigt pågår utifrån ett självbiografiskt perspektiv. Det är en inbjudan till samtal om rädslor, förhållningssätt och trädning av kunskap i akademien. Hur lär vi oss att bli forskare? Hur lär vi andra att bli forskare?

Frågan slungades ofrivilligt emot mig som en kataklysm. Jag sätter punkt för den här texten under en kväll som gästforskare på ett hotellrum i Åbo. Ironiskt nog befann jag mig i samma situation den kväll för fem år sedan som det där samtalet kom från min syster. Hon rapporterade från läkarbesöket med pappa, det som jag inte kunnat vara med på grund av detta professionella åtagande. Pappa var sjuk. Vi skulle förlora honom, men dessförinnan ta ansvar för honom. Sköta honom som vi redan skötte våra små barn. Jag hade levt trettiosex år, men det var den kvällen jag blev vuxen.

Krisen i familjen ställde min bild av barndomen – ja av mig själv – på ända. Relationerna fungerade inte längre som de brukade fungera. Jag dignade under förvirring och skuld och vilsenhet. Annars hade jag kanske kunnat fortsätta min ganska lysande akademiska karriär som jag hittills gjort. Sorgen puttade mig emellertid över kanten, i utmattning och en längre sjukskrivning. Samtidigt var det som hände med pappa bara en omständighet i en längre process. En övergång från flicka till kvinna, dotter till mor, purung forskare till självständig akademiker. Det skavde otroligt mycket för mig när jag skulle ömsa skinn.

Uppväxten var kalibrerad för succé. Mina föräldrar drillade mig i kreativitet och akademisk framgång. Nio år i musikklass tillsammans med särskilt begåvade och välartade barn från kärleksfulla, resursstarka hem. Redan som tonåringar vis-

<https://doi.org/10.7557/4.7698>

Copyright: © 2024 The Author(s). This is an open-access article distributed under the terms of the Creative Commons Attribution 4.0 International License (CC BY 4.0), which permits unrestricted use, distribution, and reproduction in any medium, provided the original author and source are credited.

ste klassen hur den skulle föra sig för värdslig framgång. Men det var också en miljö med stark social kontroll. Samtidigt som papporna uppmuntrade kvinnor i allmänhet att ta plats, såg till att deras döttrar levde ut sin begåvning och drömmar, verkade de inte själva vilja vara gifta med en kvinna som gjorde just det. Med blandad fascination och löje ägnade vi särskild uppmärksamhet åt en typ av kvinnor som vi tyckte föll utanför ramarna. Jag minns inte om vi någonsin uttalade vilken sorts kvinna vi menade, eller om vi förstod det i tyst samförstånd. Hon bejakade sina egna intressen framför familjens plikter (om hon hade någon). Hon kan ha haft vida, färggranna kläder, grått hår och andliga intressen. Men framförallt kännetecknades hon av sina inre egenskaper, sin framtoning. Sin oavhängighet männens blick. Omöjlig att beskriva, men så lätt att känna igen: Vildkvinnan.

Jag tror att jag före utmattningen levde mitt liv alltför framgångsrikt, både akademiskt och socialt, som flicka – vildkvinnans antites. Flickan prisas av samhället för att hon vet hur hon ska vara vacker, behaglig och få höga betyg. Hon rangeras på en yttre värdeskala, med stela och andra tydliga ideal. Men en självständig forskare behöver kunna påverka villkoren för det akademiska livet, inte bara följa ideal som någon annan har formulerat utan pröva dem och utveckla nya. Det räcker inte med att vara följsam och ha toppbetyg. En mogen forskare eller en mor eller handledare, behöver träna sin urskiljningsförmåga och integritet. Många och motstridiga krav kommer att ställas på henne. Hon måste kunna förstå, och välja. Men för att göra det måste hon känna sig berättigad att göra det. Jag hade med andra ord nått ett skede av karriären och livet då flickan inte längre fick några fördelar. Den Vackra Och Behagliga Kvinnan Som Vill Vara Alla till Lags har svårt att avstå för att inte göra omgivningen besviken. Jag lyssnade omedvetet in vad andra förväntade sig och internaliserade det. Självklart fick det här konsekvenser för mitt akademiska skrivande och publicerande. Skrivhandböcker (oftast skrivna av män) talar om hur man kan åtgärda textens form, men inte bristande självtillit. Jag kunde ju skriva! Problemet var att jag inte tyckte att jag hade något att komma med.

Inuti rymdes också en annan idealbild som jag strävade mot: forskaren med ohämmat karriärdriv, som inte räknar sina arbetstimmar och drömmer om akademisk prestige. Det var bara det att den modellen också började svaja ordentligt när jag fick barn. För med barnen kom kärleken. Visst hade den funnits tidigare, men den tvingade mig inte på samma sätt att prioritera. Jag önskar att jag hade kunnat säga att det var en kärlek som jag helt omfamnade – men i själva verket gjorde den mig rädd. En del av mig befarade att inte framstå som tillräckligt anpassningsbar och hängiven det akademiska livet och därför bli bortvald i den hårda konkurrensen om tjänster och uppmärksamhet. En annan del av mig (lika bra att erkänna) bar på en skräck för att bli vildkvinna, som jag trodde innebar att åsidosättas i min

sociala roll. Jag tänkte, omedvetet, att om jag njöt av ledigheten och tiden med barnen skulle jag älska forskningen mindre, som om det vore ett nollsummespel. I själva verket kan de berika varandra. Fast det tog flera år och en utmattning för mig att kunna leva och skapa på det sättet. I det följande ger jag några uppslag till hur man, eller jag, eller vi, kan förena kreativitet, intellektuell och litterär verksamhet med ett stöttande, mjukt och autentiskt akademiskt ledarskap.

Smärtpunkten blev också vändpunkten. Jag minns mina promenader genom de vackra skogarna i Stockholms utkant där jag bor. Huden var genomskinlig och fötterna värkte av stress. Ljuset var så skarpt mellan de spirande gröna träden. De bar ett löfte om att kunna skapa utifrån andra utgångspunkter om jag tog bättre hand om mig själv. Det var inte livet som historiker jag ville byta bort. Jag ville utveckla färdigheter som fått stå tillbaka i jakten på en inbillad perfektion. För de goda exemplen, gemenskap och berikande kollegiala samarbeten har hela tiden funnits inom räckhåll. Fysiskt omkring mig, ett mail bort, i podcasts och böcker om akademien idag och hur den har sett ut historiskt. Jag behövde bara lära mig att se dem.

Relationer

Förmodligen ville jag vara provokativ när jag i en intervju med Universitetslära- ren 2019 sade att mitt mål var att bli professor i historia.¹ Det handlade för mig då om att våga artikulera ett mål som kändes väldigt långt bort, men betydelsefullt: Att våga stå offentligt för min ambition som kvinna, mor, historiker. Jag visste ju att befördran var något som tillägnades någon som ansågs värdig. Inte något man utsåg sig själv till. Eller kämpade för, i min juniora position. Dessa outtalade regler illustrerar hur relationer inom akademien traditionellt har utformats. Ett hierarkiskt system värnar upprätthållande av status quo. Där är det logiskt att de äldre ska välja bland yngre förmågor och hjälpa några utvalda, till exempel genom excellensnomineringar, fram till akademiskt ledarskap.

Som ung historiker tycktes mig forskarlivet så ensamt! Placerad i en konkurrensutsatt bubbla där vi skulle producera vetenskap så snabbt och effektivt som möjligt. Jag drömde om ett arbetsliv i kreativ gemenskap: att få bidra, lära ut, skapa tillsammans med andra. Men omständigheterna förde mig de första åren efter disputationen till ett kringflackande liv utan undervisningsstimmar och stötning. Livet som Internationell Postdok och gästforskare var prestigefullt och ekonomiskt tryggt på några års sikt, men de psykosociala behoven tillgodosågs inte i samma utsträckning. Grundproblemet var att jag inte kunde sätta ord på vad jag behövde. Och ingen hade heller frågat.

¹ <https://universitetslararen.se/2019/09/23/med-kvinnornas-roll-i-fokus/>.

Under doktorandtiden och de första åren efter disputationen hämtade jag framförallt stöd från personer i liknande situation, det man på engelska kallar *peer mentoring*. Det är något som också uppmuntras på många lärosäten, där historieämnet struktureras i särskilda doktorandkurser och doktorandseminarier. Det är och har varit en fantastisk gemenskap, men jag har senare funderat över fällorna med den. De som ska vara ens främsta stöd är också medtävlare. Jag tror man kan förledas tro att man är mer lika än vad man är. Bara för att man disputerade samtidigt eller har kommit lika långt med sin avhandling betyder inte att ens situation, eller svar på dem bör vara identiska. I svåra situationer har perspektiv på tillvaron genom vila, byte av miljö eller aktivitet istället erbjudit det bästa stödet. Jag hade säkert kunnat uppleva den meningsfulla samvaro jag sökte efter disputationen genom att vara mentor själv åt en yngre kollega eller student, men vågade sällan ta det utrymme. Som doktorand och nydisputerad tycktes samtidigt avståndet till mer erfarna forskare väldigt stort, och strukturerna hjälpte inte att överbrygga dem.

Av malplacerad vördnad undvek jag auktoriteter. Jag vågade inte be om saker eftersom jag tar ett nej så hårt och personligt. Jag tror att det beror på en till ytan privilegierad uppväxt som inte lät oss konfronteras med olika värdesystem och normer. Skolan, hemmet och samhället presenterade *en* värdeskala, *ett* mål om framgång. Auktoriteterna blev absoluta. Jag trodde att min väg till en framgångsrik karriär som historiker skulle ske när någon gav mig en okej-stämpel. Jag drömde om en mentor som skulle hjälpa mig med alla aspekter av mitt yrke och ge sitt godkännande: Du får bli historiker. När det inte hände mig började självförtroendet vackla. Var jag tillräckligt duktig? Var jag värd de chanser jag fått?

Samtidigt var jag blind för det mentorskap av annat slag som faktiskt fanns runt omkring mig. Relationer i akademien har varit både nyckeln till att jag blev sjuk och att jag blev frisk igen. Under rehabiliteringen slöt kollegor och vänner upp runt om mig. De tröstade och väntade och visade att de behövde mig trots att jag bara var en skugga av mig själv. Före utmattningen trodde jag att jag blev omtyckt för att jag var duktig, men nu insåg jag att det räckte med att bara vara jag. Det var en enorm lättnad.

Ingen karriär byggs på egen hand, oavsett hur seglivad och lockande genikulten i akademien än må vara. Såklart har jag fått konkreta tips, råd, vänskap, feedback och uppmuntran längs vägen. Klassiska hjältesagor brukar ha en enda mentorsgestalt – en Gandalf eller Sarastro – som erbjuder en snitslad bana med lämpliga prövningar mot ett färdigt mål. Som alltid svarar klokt och rätt. Men är det verkligen det som skapar en kreativ miljö? Det jag lärt om mentorskap på senare år uppmanar istället till att omge sig med flera mentorer som visar olika vägar. Den typen av mentorskap är snarare en kompanjon på vägen mot ett mål som vi upptäcker tillsammans.

Häromåret deltog jag i fakultetens formella mentorsprogram som pågick från september till maj. Programformen innebar att mentorskapet var ett formellt, medvetet och tidsbegränsat åtagande från båda sidor. Det gjorde det möjligt att möta personer som vi inte hade träffat annars på grund av avståndet i karriärsteg, ålder och disciplin. Programmet hade en gemensam upptakt och avslutning med alla mentorspar och träff med enbart mentorerna respektive mentanderna halvvägs i programmet. Deltagarna kunde koncentrera sig på själva mötena och samtalen. Min mentor var i min mammas ålder, en viktig personlig milstolpe. Ty för första gången undgick jag i mötet med henne att reproducera rollen som flicka och dotter. Hon gav akademisk framgång och ledningsuppdrag ett mänskligt ansikte. Jag motiverades av att kunna föreställa mig i de roller och ansvar hon haft. Det blev inspirerande möten i ömsesidig respekt och intresse.

Mentorskapsprogrammet var ett givande möte med kvinnlig (det var kvinnor som höll i programmet) briljans, klokskap och mognad, uttryckt i lågmälda gester, omsatt i ett genomtänkt pedagogiskt upplägg. Jag imponerades av den erfarenhet och fingertoppskänsla som behövts för att para ihop personer på ett givande sätt. Jag föreställer mig att man genom sparsam information, utan att känna deltagarna närmare, måste kunna läsa av personlighetstyper, behov och ambitioner som inte uttrycks explicit. Mentorskapet ska kunna hjälpa att se och förlösa det som människor bär inom sig. Det var också ett snillrikt drag att låta mentanderna sätta ramarna för relationen med sina frågor. På så sätt lades huvudansvaret på oss. Vi tränades i att identifiera och formulera behov, egentligen något ganska subversivt för en hierarkisk organisation som går ut på att härma och reproducera – inte framföra önskemål.

Deltagandet i mentorskapsprogrammet övade min blick för att skapa andra sådana relationer i akademien, få syn på vad jag fått och gett, och vad jag kan ge. Jag tänker framförallt på handledning, som ju snarare går ut på coachning än undervisning, det vill säga att man stöttar en persons utveckling utifrån hennes förutsättningar. I likhet med det goda föräldraskapet, eller det goda mentorskap jag erfarit, menar jag att vi bör vägleda studenterna att utveckla sin potential även om den avviker från de ideal och värderingar som handledaren själv står för. Vi bör utmana med våra frågor utan att ge färdiga svar. Vad svårt det är att inte bli förnumstig och docerande, i en vilja att hjälpa! Men inte kan vi förekomma barnet eller den unga forskaren i alla svårigheter det kommer att ställas inför. Inte ge en färdig karta till alla situationer, lika okända för oss som för dem. Men vi kan hjälpa dem att förfina sin kompass. Att känna tillit till sin förmåga oavsett vilka hinder.

Skriva och publicera

Min kärlek till den vetenskapliga artikeln har kommit sent. Min språkliga förmåga har varit drivkraften i mitt val av yrke – ändå har jag censurerat jag mig själv. Underskattat mina resultat och dess värde för andra. Trots (eller på grund av) att jag arbetade som tidskriftsredaktör och ofta anlätades för att granska andras artiklar vågade jag själv inte skicka in bidrag till tidskrifter. En komplicerad monografi och flera större artiklar för internationell publicering strandade innan de var helt färdiga. Det låter banalt när jag skriver det, men i mitt huvud har jag burit det som ett kors av misslyckande under flera år. Självförtroendet fick sig en rejäl knäck. Visst var tröttheten ett skäl till att texterna inte blev klara, men även rädsla för den kommande granskningen. Så länge som något är halvfärdigt finns ju alltid löftet – hos andra och hos mig själv – att kunna uppnå perfektion. Det som blev färdigt skulle bedömas. Och det var det jag fruktade mest av allt. Att erkänna för mig själv att motståndet innehöll rädsla var ett viktigt steg. Den negativa retorik som förekom runt artikeln som genre påverkade mig också. Många historiker talade (eller talar) om artikeln som ett snuttifierat nödvändigt ont, något att ägna sig åt för meritering och anställningsbarhet. Den framstod som instrumentell, opersonlig, ofta självförhärlikande eftersom motsägelser och tveksamheter doldes retoriskt.

När jag lärde mig mer om skrivande och skapande som ett känslomässigt förlopp, med vissa återkommande svackor och höjder, försvann emellertid skrivkrampen. Läsning har haft en nyckelroll i denna process. Att läsning och skrivande går hand i hand är egentligen självklart. Men det handlar snarare om en färdighet att utveckla gradvis, med den hoppfulla tanken att aldrig bli fullärd men att behärska det bättre och bättre. Sedan min doktorandtid omkring 2010 har publiceringslandskapet förändrats. Tyngdpunkten för historiker är numera i högre grad artiklar än böcker. Så länge som jag själv inhämtade kunskap från böcker och refererade till dem insåg jag inte till fullo artikelns poäng eller värde. Nu när jag läser artiklar kan jag också skriva dem. En kär vän och kollega har visat vägen genom sin omsorgsfulla referenshantering. Det är där vi kan påverka, säger hon. Lyfta fram god forskning, ny forskning, unga forskares bidrag. Möblera om i forskningsfälten genom att hänvisa till referenser från olika teoretiska traditioner och språk, kombinerade med vår unika forskningsfråga. Generositet och egensinnighet är de egenskaper som jag värderar högst i forskningssammanhang. Jag hoppas att det märks i mina fotnoter.

Istället för att betrakta artikeln som ett hot betraktar jag den nu som ett löfte. Att få delta i det vetenskapliga samtalet där det till stor del utspelar sig. Att via dessa självständiga bidrag kunna ta mig vidare på den akademiska banan, till en position där jag kan och bör hjälpa andra. För att ha något att lära ut bör jag ju

själv skriva och publicera och hålla mig à jour med pågående forskning. Och i nästa steg använda forskningen som näring till undervisningen. Det är enklare att tala trovärdigt och passionerat om det akademiska skrivandet när man själv ägnar sig åt det. Jag kan dela tvivel, oro, rädsla för misslyckande med mina uppsatsskrivande studenter eftersom vi är i samma situation. Visserligen har jag mer erfarenhet, men varje ny forskningsuppgift är per definition osäker – annars skulle det inte vara forskning.

Handböcker om artikelskrivande och kollegor som uppskattade att skriva artiklar fick mig att vilja att pröva själv med en annan inställning. Jag har med stor behållning använt Wendy Laura Belchers handbok *Writing your journal article in twelve weeks* för att göra skrivprocessen hanterlig.² Hon delar upp revideringen av ett utkast i uppgifter, vilket är ett bra sätt att arbeta om man känner sig osäker under skrivprocessen. Det var nyttigt att få så tydlig förklarat för mig – både för egen del och när jag ska förklara det för andra – vad som gör en text vetenskaplig, och i vilken ordning man bör ta sig an de olika delarna: Argumentet eller tesen först, eftersom källorna (evidence) ska hänga ihop med det. Hon betonar också vikten att finna rätt tidskrift för sitt budskap. Det betyder att man ibland bör välja bort det mest prestigefulla forumet för att nå fram med sina vetenskapliga rön till lämplig läsekrets. Belcher påminner också om att tidskrifter bara kan välja bland de artiklar som står dem till buds. Det gör artikelförfattare lika betydelsefulla som de redaktionella besluten. Jag följer inte Belchers process till punkt och pricka när jag själv skriver. Jag lägger mest kraft på ett första utkast, och när jag väl kommit så långt tar det inte tolv veckor för mig att få en artikel färdig. Men jag har använt hennes frågor och uppgifter som checklistor under färdigställande och revidering. De har bidragit med ett perspektivskifte från skribent till läsare när jag försöker uppfatta om mina teser håller med de argument jag gett.

Något annat som har hjälpt mitt skrivande är att inte skriva. Jag hade gjort några mindre teve- och radiouppdrag när jag rekryterades till teveserien *Drottningarna* 2018. Det började som uppfyllandet av en barndomsdröm att vara "historiker på teve", eller bli erkänd som expert inom mitt fält. Jag tillfredsställde en nyfikenhet på mediebranschen som jag haft sen jag tvekade mellan att bli journalist, författare eller historiker. Men i denna och andra produktioner har jag också funnit den kreativa gemenskap och lagarbete där alla har sin uppgift att lösa för ett gemensamt mål.

Tack vare den erfarna och trygga producenten fann jag en superkraft hos mig själv under inspelningen. Denna kompetens återfinns jag vid alla framträdanden sedan dess: teve, radio, podcast, en större scen, ett föredrag, undervisning – det

² Belcher, Wendy Laura (2019). *Writing your journal article in twelve weeks a guide to academic publishing success*. Second edition Chicago, IL: The University of Chicago Press.

har blivit min persona av vetenskaplig kommunikation. Mer än något annat medium bygger ett teveframträdande på känslor, nerv, tajming och humor. Om man talar som på ett podium eller under en föreläsning uppfattas det som konstigt i teve. Genom teven möter man som forskare sina tittare förtroligt, nästan intimt, genom rutan till deras skärm. För att uppnå den effekten berättade jag rakt och fritt för producenten som satt mitt emot. Förmodligen lyckades jag släppa manéren, befria mig från det sätt jag trodde att man skulle framträda, till att bjuda publiken på det mest intressanta hos mig, hos alla: ett mer autentiskt jag.

Det mottagarorienterade fokus som jag funnit tack vare dessa uppdrag har utvecklat mina forskningsprocesser. Skrivande är ju så mycket mer än bara textproduktion. Fria associationer och lust hjälper i val av ämne, forskningsdesign, struktur, komponerandet av läsning och teorier. Bredare, ibland dagsaktuella frågor och händelser sporrar till konkreta forskningsuppgifter. Att övertyga vetenskapligt handlar i grunden om att engagera. Stora idéer behöver fångas och illustreras med konkreta fall och anekdoter. Den muntliga framställningen tycker jag bidrar till att fånga det mest väsentliga, i rätt ordning. Jag testar idéer och roller och tar sedan med mig den energin och lekfullheten tillbaka till den vetenskapliga texten. Nu använder jag regelbundet olika former av så kallad samverkan som ett instrument för att utveckla min kompetens som historiker.

Riktning

Ganska snart efter disputationen kan åtaganden och förfrågningar svämma över. Projekt lämnas halvfärdiga i jakt på ny finansiering. Vardagen som forskare blir jäktad, splittrad och spretig. "Lär dig säga nej", är ett slags mantra. Jag har aldrig gillat det uttrycket, för de vägleder inte till prioritering. Hellre lära sig säga ja – men till rätt saker. Med andra ord kanske vi mår bättre om vi arbetar lite mindre, men vi måste också finna inspiration att fylla den tiden med något som känns meningsfullt.

Att ha funnit en riktning som historiker har gett mig ett större lugn. Jag fann en tillämplig metod att organisera arbetsuppgifter och skrivprojekt hos Cathy Mazak som vägleder kvinnliga akademiker.³ Hon har artikulert för mig avgörande tankar om olika karriärsteg och perioder i det akademiska livet, som har bidragit till ett helikopterseende på min vardag som historiker. Hon guidar till att betrakta publikationer som ett sätt att stärka sin profil och kommunicera utåt som forskare, där varje skrivprojekt bör väljas omsorgsfullt. Det är särskilt viktigt eftersom de alltid brukar bli längre, mer krävande och omfattande än förutsett (annars skulle

³ <https://scholarsvoice.org/>, framförallt podcasten.

vi väl aldrig våga börja) . Det bör finnas en röd tråd och logik mellan olika engagemang. En bok, en antologi, en artikel eller ansökan är inte bara en formulering av ett resultat, utan den ska bära karriären framåt och kommunicera något viktigt om oss som forskare. ”Let your publications work for you”, säger hon.

Utgångspunkten i Mazaks metod är att formulera en så kallad academic mission statement, en genomtänkt idé om vad alla aktiviteter i ens forskar- och undervisningsvardag innehåller i form av koncept, metoder, källor, drivkraft.⁴ Formuleringen är organisk och bör revideras ofta, gärna flera gånger om året. Varje uppdrag bör matchas mot denna större idé, vilket underlättar prioriteringen av projekt och publikationer. I stället för att undervisnings- och samverkansprojekt konkurrerar med skrivandet blir de sätt att utveckla pågående projekt. Uppdragen ger möjlighet till perspektiv, feedback, fördjupning eller förbinder forskningen med aktuella frågor. I en positiv loop blir det tydligare vad forskningsuppdragets kärna är, vilket gör den lättare att kommunicera till andra. Och en tydlig kommunikation guidar andra forskare och journalister till fler relevanta förfrågningar. Längre fram i karriären blir två andra aspekter allt viktigare, enligt Cathy Mazak: att artikulera arbetet utifrån värderingar och fundera över vilken typ av bidrag eller avtryck (legacy) man vill göra som forskare.

Den materiellt osäkra tillvaron kan sluka all energi för en ung forskare med tidsbegränsad anställning. Det handlar mer om vad man ”kan” och ”får” göra, än vad man vill. Maktlösheten kan upplevas förlamande. Att fokusera på egna konkreta mål bidrar psykologiskt till en upplevelse av kontroll, vilket när motivationen. Mazak råder forskare att fokusera på det vi kan och vill, inte på hur vi ska utvärderas och bedömas. För om vi upplever vår forskningsverksamhet som angelägen blir det lättare att skriva de där ansökningarna om tjänst, forskningsmedel och befordran. Som till slut kommer att bära frukt.

Det är inte upp till mig om jag ska bli professor i historia. Istället visualiserar jag vilken sorts professor jag ska bli, som en riktning, om det ändå skulle bli så. Hon ska finna näring och lust till sitt skapande och mentorskap genom att värna det egna välbefinnandet, de nära relationerna – det som är helt väsentligt för formuleringen av vetenskapliga idéer. Hennes dörr ska stå på glänt för viktiga samtal. Hon ska vara rätt så vild. Men inte behöver jag bli professor för att få en forskarvardag som ser ut så? undrar vän av ordning. Nej, precis. Framtiden börjar nu.

⁴ <https://scholarsvoice.org/academic-mission-statement/>.

Läsning som har inspirerat denna text

Anheim, Étienne, *Le travail de l'histoire* (Éditions de la Sorbonne: Paris, 2018)

Berzbach, Frank, *Kreativität aushalten: Psychologie für Designer* (Verlag Hermann Schmidt: Mainz, 2010)

Bringselius, Louise, *Psykologisk trygghet: att välkomna den som utmanar* (Volante: Stockholm, 2023)

Cameron, Julia, *The Artist's Way: A Spiritual Path to Higher Creativity* (Souvenir press: London, 2020)

Larsson Heidenblad, David, *Ta din tid: gör mindre men bättre* (Volante: Stockholm, 2023)

Perrot, Michelle & Castillo, Eduardo, *Le temps des féminismes* (Bernard Grasset: Paris, 2023)

Taylor, Yvette & Lahad, Kinneret (red.), *Feeling Academic in the Neoliberal University: Feminist Flights, Fights and Failures* (Palgrave Macmillan: Cham, Switzerland, 2018)

Waquet, Françoise, *Une histoire émotionnelle du savoir: XVIIe–XXIe siècle* (CNRS Éditions: Paris, 2019)

Waquet, Françoise, *Les enfants de Socrate: filiation intellectuelle et transmission du savoir, XVIIe–XXIe siècle* (Albin Michel: Paris, 2008)